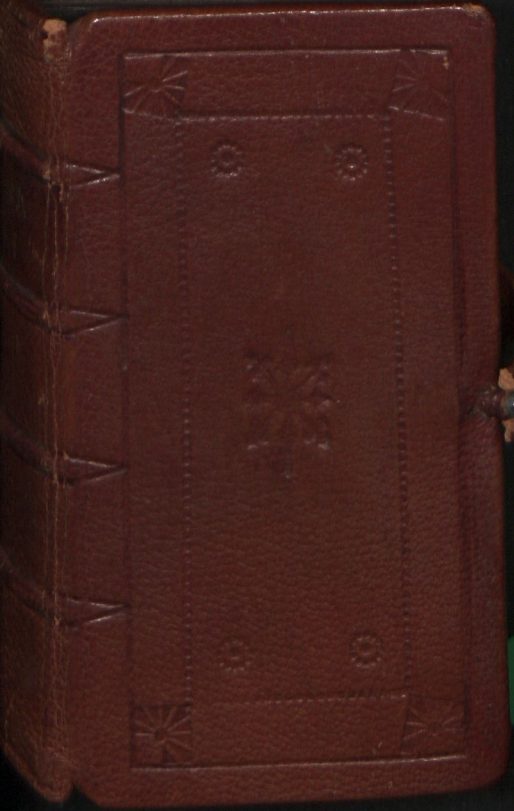
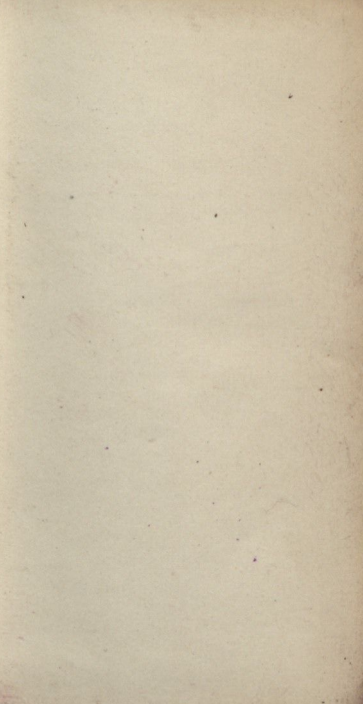

LECTORI BENEVO.
lo Typogr. S.

Mivel az Néhai jó
hírről névvel ün-
döklő vitéz Ur-
nak, a' Tekintetes és Nāgos
GYARMATI BALASI BA-
LINTNAK istenes Eneki;
Amaz jó emlékezetű, Isten-
ben boldogul ki-múlt Nē-
hai Nemes és Nēnzetes RI-
MAI JÁNOS ékes Eneki-
vel annyira edgyűvé voltak
elegyedvén, az előbbi Bárt-
fai, Lőcsei, sőt még a' Vá-
radi első ki-bocsátásban-is,
Az hogy

LECTORI

hogy, mellyek legyenek a'
 meg-nevezett Ur elméjének
 istenes rajzati, a' más fő be-
 mélynék viszont idvefséges
 találmányi, a' ki ugyan gya-
 kran olvasta legyen-is a' két
 rendbéli munkát, alig tud-
 hatott (avagy ugyan nemis)
 választást közdöttök tenni.
 Hogy azért mind kettőnek
 jó hire neve, nemzetünknek
 holtok után se mennyen fe-
 ledékenységekben; Im mind
 a' két méltóságos személy-
 nek istenes énekét, jóakaró-
 im fáradságos munkájok ál-
 tal edgyűve szedegettem, és
 e' kis formában ki-nyomtat-

SALUTEM.

van szem eleibe ki-botsátot-
tam. El-hittem, hogy nem
fog mindennek egyaránt
tettzeni a' munka, mert a'
mint Ovidius írja :

*Virtutem Genii duo semper in orbo
sequuntur,*

*Hic bonus, ille malus: Gloria &
Invidia.*

Léteznek a' kik javallják, ta-
láltathatnak olyak-is, kik-
nek izetlenül esnek némely
Enekeknek materiái, avagy
ugyan az Enekek-is, de u-
gyá azon Author felel-meg
azoknak-is :

Non cuivis lectori audito: ve placebo.

*Lector & auditor non mihi quisq;
placet.*

LECTORI

Mindazáltal azokért, a' kik
 a' jó és idvelséges munkát
 meg-tudgyák becsűllen, és
 hog' ez által az Istennek ne-
 ve dicsőíttessék, a' két meg-
 írt fő személynek pedig ez
 istenes munka által való jó
 emlékezeti közöttünk meg-
 maradgyon, igyekezetemet
 continualván, Isten kegyel-
 méből ki-bocsátottam; Mert
 ugyan-is változás alá vette-
 tett lévén minden, úgy mu-
 lik-el, mint ha soha nem-is
 volt volna, csak a' szép tu-
 domány által való jó mun-
 ka, és dicséreteffen viselt jó-
 ságos eselekedet marad-meg
 fogy

SALUTEM.

fogytig, a' mint Ovenus é-
nekli in Monostichis:

*Omnia disspereunt mundo que pulcra
videntur,*

*Divitias subito sors inimica rapit.
Perpetuo durat Virtus, doctrinaque
rerum,*

*Inque illam Sors nil quod domine-
tur, habet.*

ELOGIA.

*Spectabilis ac Magnifici Domini
VALENTINI BALASSA,
de Gyarmat, Militis & Poëtae
cultissim.*

AD VALENTINUM BALASSA
Joannes Rimaius.

BALINT nemzedhen ki vol-
tál BALASSA,

Munkádat ki-adom, hogy min. lov
szem lissa,

ELOGIA

De élit elmédnek nem velle kaphasssa.
Kinek apollonál nem volt tanulása.

Vagy Syren, vagy Círte, vagy
Magyar Amphion,

Arany írásodba nincsen penisz és ön
Egy igen többet nyomsz, mint más
nagy rakás szón.

A' ki ebben ketes, nyomozzon balhát
hon.

Terhelje elméjét vak balgatagsága.
Kinek munkáiához nincse kívánsága
De szeret és ohaít azok társasága.
Elmédek kikérik hogy nagy gaz-
dagsága, (zom)

En penig írásid nyomát ki nyomoz
Ne bánd új életre hogy nevedet hozd.
Emlekezetedet mindenütt hordozom
S' így hírad nevedes mint lehet tel-
dozom.

Nyugodgyál, s' koporsod legyen
dicsőfséges.

Alapaduk most itt né gyönyörűséges,
Kis se éhségetől Eger-is Törökös.

Kívá-

BALASSA.

Kévánő hogy legyen lelked idvesseges,
Hibe városának hol nyug szol, al-
lása,

Ott vagyon : Krivánnak hol magas
havassa, (hassa,

Vendég fogadoját minden egy szál-
szereget tekintvén hog' megis álhassa.

Mondván: itt fekszik az a' Ba-
lassa Bálint,

Ki kevés öröm közt nyelt sok keserves
kint.

Kinek irásiban a' ki jol is tekint,
Elméje bársonyán szemlélhet Skarlát
színt.

I N E V N D E M

J A N U S B A L O G U S

T O L N Æ U S.

Dique Deique simul caelo novae
praelia mīscant,

Certatim petitur cūique BALAS-
SA valens.

ELOGIA

Nosse velis qui sunt, & qua sunt?

Accipe paucis,

Mercurius, Mavors, Pallas,

Apollo, Venus.

Mercurius linguam, Mars enssem,

Cypris amorem,

Ingenium Pallas, carmen Apol-

lo rogat.

Ille sciens, vates orator, fortis; amatus

Sit licet: Hac mihi sunt cuncta,

Minerva refert.

Sum Dea bellipotens, sapiens sum

sum quoque pulchra,

Nostra VALENTINUS castra

BALASSA colat.

UNGARICO IDIOMA-

te per Johannem Rimai reddita

in hunc modum:

Isten Aszonyokkal égbē az Istenek

Uj harezot s' viadals magok közē

kevernek,

BAZ

B A L A S S A.

BALASSA BALINT kell csak
mindenikinek.

Kedvelvén szép voltát tudos elméjének

Tudni akarodé ezek kik legyenek?

Mercurius és Mars neve ketteinek,

Pallás s' Apollo-is közösi ezeknek,

Venus az ötödik. kívül ellenkeznek.

Mercurius keres balintban ma-
gáját,

Nem egyebet hanem tudos szölo nyel-
vét,

Mars pediglen éles vagdalkozó törés,

Es Venus beléje öntött nagy szerel-
més.

Pallás kéri tölle eszes bölcs elméjét,

Apollo pediglen verses sok Enekét,

Minerva kezdé el az után beszédét,

Mindnyájan Bálintnak hagyaték

(mond) beket.

Bölcsőbb, vitézb, szebb is ki lehet
nálamnál,

En kedvem, szerelmem Bálinttól es-
nem áll,

Bálint.

ELOGIA BALASSÆ.

Méltán azért ő is én tődörömba szál

Nem engedem tőlem őt el-vonni
másnak,

Sem néke á Apolló, sem harczoló
Mártnak,

Eörvendvén maga is á velem lakós-
nak

Tartom őt magamnak válhatatlan-
társnak.

Néhai

Nhai Tekéntetes és Nagyságos
vitéz Urnak,

G Y A R M A T I

B A L A S S A

B A L I N T N A K

Istenes, s' egynéhány
virézi Eneki.

E L S Ő.

Dgy már csendeséget;
Lelki békeséget,
Menybéli Ur, Bujdoló
cimémet, Odd bucul

salvemet, Kit sok kln fur.

Sok ideje immár, Hogy lel kem
szomjan vár, Mentéégére. Ne
hadd, Őrizd ébrezd, Haragod ne
gortjezd, Vesztséégére.

Nem kicsiny munkával, Fiaid
halálával. Váltottál-meg, Kisek
érdeméjért, Mostis szűkségemet,
Váltottál-meg. Igal-

B A L A S S A

Irgalmad nagysága, Mem vét-
kem rutsága, Fellyeb valo, Irgal-
mad végtelen, De bűnöm éktele-
s' romlálft vallo.

Jo-voltod változást, Gazdag-
god fogyást, Erezheté? Kien-
gem szolgádat, Miat régen soka-
kat; Ebreiztheté?

Nem kell kételkednem, Sőt jó-
reménlenem, Igéd szerént, Meg-
adod kedvelen, Mit Igérsz ke-
gyesen, Hitem szerént.

Nyíld-fel hát karodnak, Szent-
séges markodnak, Aldott zárját,
Add meg életemnek, Nyomo-
rult fejemnek, Le-tört szarvát.

Repűlvén áldgyalak, Elvén-
imadgyalak, Vétek nélkül, Ki-
jol gyakorolván, Hallyak meg-
nyugodván, Bűnön kívül.

M A S.

*Az Magyar Nemzetnek romlott
állapattjáról.*

Ob

O Szegény meg-romlott, s' el-
fogyott Magyar nép, Vitéz-
séggel nevelt hírrel vagy igen-
szep. Kár hogy tartatol úgy mint
szenvedendő kép, Előmenetedre
jincs egy utad is ép.

Kedvel becsült véred lőtt tru-
foltságossá, Szablyádnak bő sold-
gya nagy olcsóságossá, Meg-csor-
bult nemzedet változott kortsofsá,
Neved ékeisége utálatosságossá.

Föld reménségére fel-nevelt
Ur fiak, Szemetre vetettek úgy
mint kőz tyuk fiak, Sirokkal hi-
zódnak az idegen fiak, Hozzád
nem különbek mint az Ördög
fiak.

Hazádnak szép vége minde-
nütt csonkán áll, Seregéd szép
száma fogy, romol, s' szálton száll.
Inséged nő, s' árad, veled egy
ágyban hál, Bő étkeid helyett ra-
kodik apro tál.

4 B A L A S S A

Ki számbat? bánd magad nyomorúságot, Mert nézi, s' nem érzi az csak romlásodat, A' ki építhetné te szép országodat, Kőnnyen mulattya-el csak záloglásodat.

Sem pénz, jószág, mostan, s' méltó áru poszto, Nem indít hogy szolgál, meg-szűkült az osztó. Csudáld hogy minden rend nem kborlo, s' foszto, A' nagy orv mert kicsint szörnyebb felakasztó.

O kedves nemzetem, hazám édes felem. Kivel szerelmeket mind Tavaszom, Telem, Késő regj fíj kiáltis Istenedhez velem, Nálad hogy szeretlek legyen é' vers jelem.

M A S.

Háborút és szíve fájdalmát számlál
vén kéri Istent hogy kezségben
esetjői oltalmazza.

Lcl.

LElkemnek hozzád való buz-
go kiáltása, Jussón előbben
már obajtása, Ne hadgy veszőm
kétség miatt lelkem váltsága,
Nyujci-ki legitő karodat szabad-
ságomra.

Angyaloknak s' embereknek
kegyes Istene jóval forró kegye-
lemnek elő kut feje, Irgalmas, bü-
tírhető vagy sietményedbe, En-
gedd lellyek kedvet szent színed-
nek előtte.

Látod engem sok báboru mint
el-burított, Veszedelem minden
felől körűl bé-fogott, Nagy hatal-
ma csak te reád immár szorított,
Emberi segítségűl mindentől
meg-fosztott.

Ne hadgy azért én Istenem,
veszedelmemben, Belőlem az fáj-
dalmat ved ki kegyelmeled, A-
kar vigasztalásoddal, s' akár más
képpen, Csak könnyebbíts meg.
B hogy

hogv ne legyen tőrhetetlen.

Hald-meg imádságim nékem,
 Kik te alkottál, Ha bűnömért osto-
 roddal meg-holdoltattál; Jussom
 eszedben a' mit régenten fogattál.
 Hogy mihezt néked könyörgőim
 szabaditanál.

Elő Istenem, nem akarsz ve-
 delmünk, De kívánod meg tőr-
 tünk és életünk, Ne hadgy-
 hát engem is nyomorult hivedet.
 Ki bűnéből hozzád térvén rége-
 det követ.

Ne emlékezzél ez után gon-
 ságimról, Mond ezt inkább én le-
 kemnek te jó voltodból, Im én k-
 te idvességed vagyok: nagy bu-
 bol, Ki menteni jelen vagyok
 azért ne busuly.

Még is azonról.

O H én kegyelmes Istenem,
 Melly igen meg-verel én-
 gem, Kegyeimezz-meg már én-
 nékem

nékem, Ne hadgy bűnőmben elvesznem.

Nem tagadom mert vétkeztem,
Hitemet sokszor meg ségtem Rut
fertelmes volt életem, Kiért nem
im meg-fizettem.

Légyen azért elég immár, Sok
bűm, és szenvedtem nagy kár, Rut
szégyen, ki mint hegyes árn, lel-
kemben keservelen jár.

Hol a'te irgalmaságod? Mellyel
vertedet gyógyítod. Hol a'te erős
job korod? Mellyel hived szaba-
ditod.

Régen Dávidot Saultul, Szaba-
ditád, mentéd butul, Nob sok-
szor vétett rutul, Kiért meg-ver-
ted azontul.

Ellened valo sok vétkem, Mint
Dávidé olyan nékem, Melyért a'
mint én azt vélelem, Vesztett keserű
ves életem.

Dete Dávid jo Istene, Ki az ő
B2 szerez

B A L A S S A

szerencsére, Vetettél bucsút én fe-
jemre, Térj hozzám már kegye-
lemre.

Bűnösömben talált bűn után, Kő-
nyörűly lelkem fájdalmán, Tégy
szégyent azok orcáján, Ki
zám dűhöttek méltatlan.

Engem pedig bocsíszujokra, B-
mely-fel jó állapotra, Nevelsék a
bogy helyébe, Biztató dolgom
magadra.

Kiént a' míg élek itten, Dicsér-
lek felséges Isten. Ki könyörűly
ily veszteten, Aldott légy örök-
ké, Amen.

M A D.

BALASI BALINT nevű
Melyben könyörűg bűne bocsánat
ért, és halálát is ad, hogy Isten be-
való meg-vérése által kedvet lelt Isten
nél, s' az által az örök kínszo-
rástól meg-szabadult.

Bizo

B Izónnyal isméré rajtam nagy
 baragod. Felséges Ur Isten,
 és kemény ostorod, Meljel tagai-
 mat, Bűneimért nekem igen osto-
 rozod.

Alázatos szível Uram téged
 kérlek, Ellenem fel-emelt kezei-
 det tarts-meg. Szent Isten köny-
 nits-meg, Irgalmaśágod-is én-
 hozzám mutat-meg.

Láttam bűneimet kikel életem-
 ben, Vétkeztem ellened, vitt ör-
 dög a' bűnbea, Es a' test a' tör-
 ben, De meg sem gondoltam,
 hogy így járjak ebben.

Anyámnak méhében bűnben
 fogantattam, Melyből noba töled
 ki-mofogattattam, De gyarlón
 maradtam. Es annak utána vísz-
 szá tántorodtam.

Söksága bűnösnek rettegter
 engemet, Csak Irgalmaśágod
 biztattyá szívemre. *Matván vñuő*

met, Es szívből ohajtom kegyelmességedet.

Illik hog' el-forduly Uram bűneimtől Mellyel rakva vagyok talpig mind tetérül, kegyelmességedtől, Nem illik hogy megfosz irgalmasságodtul,

Bocsásd-meg kötelet inkább ajakimnak, Kik istentelen téged felmagasztallyanak. Hálákat adgyanak jóvoltodért néked hiven szolgáallyanak,

Az én lelkem-is kész mindenkor dicsérni, Irgalmasságodért nagy hálákat adni, Rolad emlékezni, Gondolatim rajtad mindenkor tartani.

Legyen ez énnékem az én bűneimért, Nagyobbal-is nékemért tartozom ezért, Nagy fővétkémért, Engem el nem vető főválnokságimért.

Imha bűneimből ki nem térel
val

vala, Vagy hogy vétkeimből ki
nem emelsz vala, Im mint veszek
vala, Örök kárhozatra tántoro-
dom vala.

Néked azért nyelvem hiven
énekellyen, El-vőtt javaidért té-
gedet dicsérjen, és holtig tisztel-
lyen, Hogy annak utánna örök-
ké élheszen.

Tanúságra szerzé e' verseket
Őszve, Kinek neve vagyon a' ver-
sek fejébe, Magát meg ismerte,
Ajjaj- is magát Istennek kezé-
be.

M A S.

*Még is bővebb szoval kérelm
Istennek haragját.*

O H én Istenem im mi tőrté-
nek én szegény fejemben, Kit
remélneni ingyen sem tudtam vol-
na életemben, Kért csak hálát
kell néked adnom, mert meg-ér-
deemlettem.

Az előtt való reám bocsátott ke-
mény ostrommal, Még nem tanu-
lék s' íboa mint járek veled én
Urammal, Még fiocs mit tennem,
hosszad kell esnem én imádsá-
gommal.

Ha ennél nagyobb ostrom bo-
csát-is reám, meg-érdemlem, De
kérlek Uram szintén a' földhöz
ne verj immár engem, Szent Fiad
általott ígéretid jussanak eszed-
ben.

Ne adgy felettéb a' kísértetre,
csak mig el-tűrhetem, Mert nyil-
vág látod gyasio voltomat én édes
Istenem, Ha el-hatsz engem, ob
hová legyek ! kétségben kell es-
nem.

Igalságodat irgalmasságod,
kérlek fellyűl mullya, Csendesed-
gyék meg szeot felségednek fel-
gerjett haragja, Szent lelked által
segény lelkének légy vigasztaloja,
Szia,

Szintén el-fojtott, és majd meg-
emésztt engem a' sok vétek Crak
tőled lehet vigasztalása keserves
lelkemnek, Ne vond-meg tehát
kegyes Ur Isten Örömet szívem-
nek.

Te minden jora fordithatod
még az én bánatimat, Ne vész-el
azért Uram előled: kérek mu-
tásd meg azt, Hogy jó Isten vagy
és meg-halगतod fohászkodásomat.

Ezen-is kérek ne tarts sokáig
rajtam haragod, Fordítsad im-
már kegyelmességre bocsász állá-
sodat, Erdemem szerint ne büntess
engem te szegény szolgádat.

Mi hasznod benne ha marta-
lékja lélszék a' Sátánnak, Hiszem
nem neki teremtetél volt, hanem
te magadnak, Kín-szenvedését
vallyon s' hiába hagyodé Fiad-
nak?

Lám én értem-is szintén ugy
B; meg-

meg-holt mint a' nagy bontekért,
Tartozol tehát engemet-is meg-
halgatni kedvéjért, Halgasd-meg
azért fobászzkodásim az ő szerel-
méjért.

Szivem állását és kívánságát
vontaképpen tudod, Semmi elő-
ted el-rejtve nincsen mert te nyil-
ván látod, Tarts tisztán azért az én
szivemet és adgy bátorságot.

Teljes éltemben kiért dicsér-
jem Uram felségedet, Adgy erős
arra hogy segítségül hívassam ne-
vedet, Íráid-bé kérlek a' te köny-
vedben én könyörgésimet.

Emlékezetre kik mindenkoró
legyenek előtted, És ne bocsásásák
bőssu állásra szent Istenségedet,
Te szent Fiadért, kinek örökké
légyen nagy dicséret,

M A S.

Deo, vita mortisque arbitro;
Ex Oda.

Quem

*Quem tu summe DEVS semel
Placatus, patrio lumine respicis, &c.*

O Szent Isten, kit kedvedben,
mint kegyes kebledben,
egyfzer már bé-vőttél, Annak fi-
ve bátor, kedve vig, mert nincs
félelme, rakva igaz hittel, Őrdög,
ellenség, sok bu, izegenység, nem
árthat, mert tellyes reménsséggel.

Mint nagy szál kő, úgy meg-áll
ő, kárán nem törődő, mindent
könnyen szenved, E'világot testi
sok jot gyűlöl mint nagy gondot,
s' azokban nem eped, De meny-
országra, mint főb javára hal, vés,
s' arra minden kedve gerjed.

Ha véttni mér, mindgyárt meg-
tér, s' ha a' bűn bozzá fér, nem
esik kétségben, Isten lelke mert
vezére, viseltetik teste, Angyalok
kezében, Ojják lábait mint sze-
mek fényét, hogy valaminet ne-
űsse a' kőben.

Oh szent Isten mind élőkben,
 s' mind holtunk idején egye-
 dül reményünk, Te vagy élők,
 benned halunk, rajtad áll mlté-
 künk mikor leszen végünk, Te-
 stők romolván szent országod-
 ban általad leszen gyönyörű él-
 tünk.

Hogy tégedet élő Istent szí-
 vünk kedve szerént szolgállyon,
 s' tiszteljen, Jo egészség, szent bé-
 keiség, és kedves kegyelőség szál-
 lyon mi köziakben, Vélelen ha-
 lál, ki reáak őrt áll, ne fojcsón-
 meg hirtelen élőkben.

M A S.

Könyörög Istennek hogy bujdosá-
 sában viselje kegyelmessen gond-
 gyat, s' terjesze-is reá újab
 áldását.

K Egyelmes Isten, Kinek ke-
 zében életemet adtam, viseld
 gondomat, Vezérlé utamat, Mert
 csak

csak rád maradtam.

Gyermekségemtől Fogván egyedül, Csak tetőled vártam, mint atya után fia kiáltván, Kőnyörgőve jártam.

Most is csak benned, Reménységemet, Uram helybeztettem, Magam rád báltam, Rád támaszkodtam, Te alád vetettem.

Mi hasznod benne, Hogy ha veszélyre, Jutok kétség miatt? Kik Fiad által, Hozzád váltottál, Mint fogadott fiat.

Halgass-meg azért, Te nagy nevedért, En kőnyörgésemben, Mutaidd-meg jodat, Sok áldásodat, Az én szerencsémben.

Add-meg énnékem, En reménységem szerint valo jodat, Áld-meg fejemet, Ki bizik benned, S' viseltyed gondomat.

A' szép harmatot, Miként bulatod, Tavaszizal virágra, Sok jodat

dat Uram. Ugy hullásd reám, Te régi szolgádra.

Hogy mind boltomig, Szivem legyen vig, Téged magasztalván, Mindenek előtt, S' mindenek főlt, Szent nevedet áldván.

Ezeket íram a' tenger partján, Oceanum mellett, Kilenczven egygyet, Mikor jegyzették, más fél ezer felett.

M A S.

Egy Lengyel ének ígéreligére, és ugyan azon notára.

Blahosz launnász, &c.

Aldg-meg minket Ur Isten a' te jóvoltodból, Világosíts-meg minket irgalmaságodból, Orszád világosságával, Lelked ajándékával, Hogy éltünkben e földön járjunk igazsággal.

Engedd-meg minékünk kegyelmes Istenünk, Hogy mindnyájantégedet igazán ilmérjük,
Hadd

Hadd a' kicsiny híűekkel edgyűt
Örvendezzűnk, Mikor meg-ítélű
Uram kegyelmez meg nekűnk.

Ne tántorodgyunk mi el soha
Uram tőled, Ne kételkedhes-
sűnk-is többé már felőled, Nyug-
hassék-meg mi lelűnk igaz hit-
tel benned, Valhassűnk minde-
nekben Urunknak csak téged.

No azért dicsérűnk most fel-
szoval az Urat, Mert lám csak ő
viseli mindenűt gondunkat, Uram
a' te nevedben áld-meg szolgál-
dat, Kiért viszontag mi-is dicsér-
űnk Fiadat.

M A S.

*Mellyben bűne bocsánattyáért
könyörűg.*

Bocsáld-meg Ur Isten iffusá-
gomnak vétűkét, Sok hitetlen-
séget, undok fertelműségét, Tő-
rűld-el rűtségát, Minden álnok-
ságát, Könnyebbűs lelkem terbűr.
Az

Az én busult lelkem én nyava-
lyás testemben, Tétová bújdosik
mint madár a' szélvészben, Tőled
el-ijedett, Tudván hogy vétkezet,
Akar esni kétségben.

Látva magán való számtalan
nagy sok jódát, Kiért, tudgya té-
ged, mint tisztelt jól tőtt Urát,
Háládatlanságát, Látván hamis-
voltát, Ugyan szégyenli magát.

Akarna gyakran hozzád ismét
meg-térni, De bűnei miatt nem
mér elődbe menni. Tőled oly-
igen fél, rád nézni sem mér, Szí-
ned igen rettégi.

Semmi sincs pedig mivel előd-
be meennyen, Mellyel jóvótodért
viszont téged tiszteljen, Vagy
alázatosan, Méltó haragodban
Tégedet engeszteljen.

Sok kísértet ért mindenképpen
rettent, Velel jeizgeti, kétség-
sített, melly miat majd el-vés, Ha
véle

véle jöhetett, magát pokolra ejti.

Jajgatván nagy szokszor említi
szent nevedet, mondván: Vajha az
Ur hozzá venne engemet, Bizony
kedvét lelném, Mert őtet követ-
ném, Miot édes Istenemet.

Bátorítsad Uram azért biztato-
szoddal, Mit használsz szegény-
nek örök kárhozattával, Hadd
inkább dicsérjen, E' földön élé-
ben, Szép magasztalásokkal.

A' te szodattudom mihelyen
meg-halhatta, Ottan szent neve-
det mint atyát ugy kiáltja, Ki-
terjesztett kézzel, Sünt könyvek
szemmel, Magát reád bocsátja.

Le-görögven könyve orcáján
ugy meg-követ, Magad-is meg-
szánád, Látván mely keferedett,
Mert zokogásokkal, Sira' mas bép-
ásokkal. Kér fejének kegyelmet.

Irgalma' ságo' - Is annál inkább
ki-terzik, A' meanel több vétünk

nékiük meg-engedtetik, Inkább
kegyelmedben, Mint büntetésed-
ben, Te irgalmad tudóklik.

No nem tartod tudom tovább ha-
ragod rajta, Mert a' békefégre
job kezed ki-nyujtva, De csak o-
lyanokpak, Kik utánad járnak
Mert vagy mindennek Ura.

Térj azért én lelkem kegyel-
mes Istenedhez, szép könyörge-
sekkel békellyél szent kezéhez
Mert lám hozzá fogad, Csak re-
hadd magad, Igen irgalmas Ur es.

Hidgyűnk mind örökké ig-
zán csak ő benne, Büntül őri-
kedgyűnk, ne távozzunk el tőle
Aldott az ő neve, Örökké me-
nyegbe, ki már meg kegyelmez
Bácklem ezeket meg-kefere-
szivel, Várva Ur kegyelmét
jéme szent lelkével, Tétova b-
dován, Büntő őn bánkodván
Tulakodván Öröggel.

In laudem verni temporis.

Aldott szép Pünkösztnek győ-
nyörű ideje, Mindent egés-
séggel látogato Ege, Hofzszu u-
ton járokat környebítő szele.

Te nyitod rosákat meg illato-
zásra, Tea' fincmile torkát kiál-
tásra, Fákot te öltöztetiz sok szí-
nű ruhákba.

Néked viragoznak bokrok,
szép violák, Folyó vizek, kutak,
csak néked tisztulnak, A' jo hamar
lovak- is csak beuned vigadoak.

Mert fáradság után fűre mért rag-
jokat, Szép harmatos fűvel hizla-
lod azokat, Uj erővel épírvén ű-
zéshez inokat.

Sőt még a' Vég-béli jo viréz
katonák, A' szép bágu mezőt kik
szellyel bé járják, most azok- is vi-
gadoak, s' az időt mulattják.

Ki szép fűvön lévén bántik

lovával, Ki vígan lakozik vitéz
barátságával, Ki pengő véres fegy-
vert tisztítat csiszárral.

Ujja! még a' föld-is mindenütt
te tölled, Tisztul homályából az
Eg-is te veled, Minden teremtet
állat meg-jedul te beuned.

Illy jó időt érven Isten kegyel,
méből, Dícsérjűk szent nevét fe-
jenként jó szívből, Ígyunk, lak-
junk egymással vígan, Szeretettből.

M A S.

In laudem Confiniorum.

Vitézek mi lehet, E' széles
töld felett, Szebb dolog a'
Végeknél? Holott kikeletköt,
A' tok szép madár szoll, Mellyel
ember ugyan él, Mező jó illatot,
Az ég szép harmatot, Ad, melly
kedves mindennél.

Ellenség bírere, Vitézeknek
élve, Gyakorta ott fel-buzdul,
Azonkívül is, Csak jó kedvé-
ből-is

bő-i-is, Vitéz próbálni indul, Ho-
lott sebesedik, Ől, fog, vitézke-
dik. Homlokán vér le-csordul.

Veres zászlók alatt, Lobogos
koplát, Vitézek ott viselik, Rop-
pant sereg előtt, Távoly a' fík me-
zőt, Szélllyel nyargallyák, nézik,
A' párdúc kápákkal, Pényes fi-
sakkokkal, Forgokkal szép mia-
denik.

Jo Szerencsen lovak, Alattok
ugrálnak, Hogy hatrombita ríatt,
Kőztök ki írását ál, Ki lováról
le-szál, Nyugizik reggel hol vir-
ratt, Midőn este éjjel, Csata vi-
seléssel, Mindenki lankatt, fárat

Az jo bírent, névert, A' szép
tisztességért, Ők mindent hátra
hadnak Emberségről példát, Vi-
tézségről formát, Mindeneknek
ők adnak, Midőn, mint jo Soly-
mok, Mezőn szélllyel járnak, Vag-
dal koznak, futtatnak,

Ellenséget látván, Örömmel ki-
áltván, Ők kopiákattörnek, S' ha-
sulyoson vagyon, A' dolog harc-
okon, Szólitatlan meg-térnek-Sok
vérbe fertezvé, Arczul reá té-
vén űzöt sokszor meg-vernek.

A' nagy széles mező, S' a' szé-
liget erdő. Sétáló palotájok, A'
utaknak lefe, Kemény harczok
helye, Tanuló iskolájok, Csata-
való éhség, Szomjuság, s. nagy
hévség, Fáradság mulatságok.

Az éles szablyákkal, Méltán
örvendeznek, Mert fejeket űz-
szednek, Viadal helyeken, Vére-
sen, sebeffen, Halva fokban fekü-
nek, Sok vad, madár gyomra-
Gyakran koporfoja, Vitézül ha-
testeknek.

Oh Végbélieknek, Iffiju vité-
zeknek, Dicsiretes serege, Kik-
nek e' világon, Szerre szerént va-
gyon, Mindenkénel jo neve

Mint sok fát gyűmös csel, Sok jó
szerenésekkel, Aldjon Isten me-
zőkbe.

Egy szép ny kényörgés.

Nincs már hová lennem ke-
gyelmes Istenem, Mert kö-
rűl vőtt engem szörnyű veszede-
lem, Segedelmem, légy mellettem
ne hagyj meg szégyenednem.

Vagy ha azt akarod, hogy tőr-
jem ostorod, Csak rút szégyentől
ód fejemet, ha bátorod, Halálo-
mat inkább el-hozd, hogy nem ru-
tics orozámot.

Aldgy-meg vitézséggel, a' jó
bírral nével, Hogy szép tisztesség-
gel mindent végezzek-el, Öltöz-
tes fel fegyvereddel, jó észvel, bá-
tor szível.

Ne gyalázzon engem kevély
ellenségem, Te légy Uram velem
jó tévő Istenem, Nagy szégye-

nem, ne vífellyem, s' tovább ne
hagy el-eletem.

Kiért dicsérhesen lelkeim min-
denképpen, Hogy mindenek ellet
meg-tartottál éppen, Aldott Isten
bálá legyen néked Örökké, Amé

M A S.

Psalmi 27. translatio Ungarico Car-
mine, iuxta Buchan: Paraphra-

Egy Olasz Enek notájára.

AZ én Istenem, ha gyertyám
nékem minden segítségem-
be, s' Ha életemet őrzi, fejemet
menti, Hát ki mint ijesztiherne
Ha, bog'sok ellenség, Reám fegy-
verkezék, Tőlők jóvokából meg-
mente, Rám dühözt szájokból
Ki-vőn ő markokból, Rajtam
mert ingyen könyörüle.

Kiért áldom nevét, és nagy ke-
gyelmét, Míg e' testben élberék,
Tőle ez előtt-is ez egygyer, s'
most-is, Kértem, hogy reá néz be-
sek,

felek, Az imádság lelkét, adgya reménységét, Hogy egyedül csak benne higgyek, Észemet a' Sátán ne hajcsa más után, Szent cselekedetln örvendgyek.

Ótáldgya ének főm, s' verseimrekom, Legyen csak Ő énekem, Mert Ő árnyékában, és Sátorában, Meg-tart nem hágy eső, s' vesznem, Mint erős kő szálra, viszen hatalmára, Hoi nem árt hatlok ellenségem, Sőt noba úgy tesz, hogy most-is aluszik. Az Ur: de tőlők meg-ment engem.

Kiért én meg-állom nagy foda-dásom, s' őtet holtig dicsérem, Könyörűly én rajtam, azért jo Uram, s' végy ki o' búból engem, Emely-fel Istenem, segély remén-ségem, Mert csak bennnek bizik bus lelkem, Szemem csak reád néz, félvén hogy majd el-vész, Ne hadgy reménet idvességem.

Ne hadgy e' s'etében, s' ne rejde
 el előlem, Szerelmes orczád fe
 nyét, Veszne szinte ne hadgy k
 s'rtet miatt, S' tars meg adiad
 temet, Sok ellenségitől, kik ve
 ték már körül, Egyedül ártatlan
 fejemet, Engem már barátim
 Szüléim rokonim, El-hadtan
 mint vesztet embert.

De a' jo Isten ki az hiveken
 Esik veszedelmekben, Engem
 nem hagyja a' bűnből ki hozza,
 Nagy csudálatos képpen, Irgal
 mas szent Atyám engedgyed bog
 tudgyam, A' te utaidat követnem.
 Arrol se félelem, se mas dolog en
 gé, Hog' soha el ne tévedhessem.

Rágalmazó nyelvtől, áál ellen
 ségtől, Ments meg Uram eoge
 met, Mert hazug tanukkal, keser
 ves szokkal Káromlyák életemet.
 Nyelvek ő fegyverek, mellyel dű
 bőködnek, Keressik csak vesztet
 del

delmemet, Ha velem nem volnál,
s' nem bátoritanál, Eltemben ér-
tek volna véget.

De a' te jó voltod, és ígérted jod,
Kit bűm után vigán adcz, s' a'
boldog élet kegyelmességed, Kit
velem hittel váracz, Biztat nyava-
lyámban, vigasztal sok bumban, s'
tudom is hogy sok jokkal áldasz,
Senki ne féltsen bát, Mert az Ur
sok jót ad, Néked ki csak ő ben-
ne bizhat sz.

M A S.

Deus per nomen tuum serva me, &c.

A' Té nagy nevedért tarts meg
engem Istenem, Győzhetet-
len erőddel állj borszszut értem,
Halgald meg már sok imádsági-
mat, Uram énnékem, Ne felelkez-
zel tellyességgel így-el én felő-
lem, Bizonyos reménységem. Se-
gély, most ideje, légy jelen én-
nékém.

En réám merít nagy sokan merem
feltámadtak, Olyanok, kik vele
semmit nem gondolnak, Sűrgeti
lelkemet, mert szörnyű halálom
ra járnak, En pedig segítségem
csak téged egyedül várlak, Imádkozom
majd el-fogyatnak, Ha el-halálom
és torkokba vetisz azoknak.

En életemet Uram te támogatod,
Buval borult lelkemet megvilágos-
gásztalod, Ellenségimnek a' köl-
csönt te bőven meg-adod, Igazsá-
goddal az álnok sziveket is meg-
rontod, S' nyilván meg-bizonyítod,
Hogy segilli az hív ember
job karod.

Tenéked akkor hálát adok örö-
melem, Aldozom szívem sze-
rént szép dicsérettel, A' te felségedet
nagy nevedet áldván tisztelettel.
Mint te teremtetted ember ha jár-
hatok bátor szível, Dicsőítek é-
nekkel, Hogy veszteket láthat-

am két szememmel.

M A S Psal. 148.

Mennyek seregek, boldogtis-
ta lelkek, Emberi neze-
tek kik az égből néztek, Az Urat
örökké ti mind dicsérjétek.

Angyalok az Urnak követi kik
vagytok, Szentek kik ő székít
mind körül álljátok, Örökké az
Urat fel-magasztalljátok.

Fényes nap világa, e' világ fák-
lyája, Szép Hold éj lámpája. Eg-
nek fok csillaga, Az Urnak szent
nevét mind örökké áldja.

Tűzes hatalommal forgo ti nag'
egyek, s' a' nagy tengerekkel egy-
gyűrt minden vizek, Örök dicsé-
rettel őtet tisztellyétek.

Mert csak ő egyedül minden
teremtője, s' mindeot bir valamin
magában rendelte, Meg-marad
mindenek ellen ő szerzése.

Földnek kereksege minden ál-
latok-

latokkal, Vízben való halak,
geri csudákkal, Az Urat örök
áldgyátok szótokkal.

Tenger mély örvény, mende
gés, vihamás, Bűs, ho. szel és v
háboru, csattogás, Hegyek, erdő
s' Nyárbán-is fejező fok hav

Szép halmok, zöld ágak, éke
sült kis dombok, Fák, kik k
lomb külbomb szép gyümölcs
hoztok, s' fűvek kik gyönyör
szaggal illatoztok.

Sok színben tűndőklő ékes
virágok Erdőkben cserékben v
dak ti kikiaktok, Örökké az U
nak nevet kiálcsátok.

Gyíkok, kígyók, földben lak
fok állattal, Sőt a' madarak-is k
lomb külbomb szokkal, Örökké
az Urat áldják hangosággal.

Világfejedelmi urak, és fő ne
pek, Kik köiséggel bírtok, s' ne
kik törvényt ténítek, Örökké d

szívén az Urat félttyétek.

Egygyűgyű gyermekek, kegyelek, szép szűzek, Fel-serdült ifjakkal becsűletes vénck, Dicsőret róletek légyen ő nevénck.

Mert ő az a' ki nek hatalmában az ég, Néki enged tenger, meny, a' földi kerekség, Segilli ővéit mint menyei felség.

Ezt azért ti hívek Urnak szent serege, Kik leg inkább vagytok az Ur Izerelmébe, Őrök ké szent nevét dicsirjétek menybe.

M A S.

Hymni tres ad S S. Trinitatem,

I. ad Deum P.

A' Szent Háromságnak első személlye, Atya Isten dicsőséges felsége, Miad e' izéles világoak teremője, Tekéncs reám ilyen veszett izegényre.

Ments és vezels ki Uram a'fok vészből, Vifely gondot tolam te árvá

árvád felől. Ne szakadgyak-
tőled Istenemtől, Segély kiált
csak hozzád egyedül.

Vesztett fejeknek mert oly
laponya, Mirt hajónak kit el-
tenger bábja, Nincs senki vezére
kormány tartója. A' sok viz k
csak az egy Isten olya.

Reméntelen mindeneknél éle-
tem, Látván vesztém Őrül sok
leűségem, Csoválván fejeket es-
foznak engem, Barátim is min-
degenek tőlem.

Gondod nincs rám mert minde-
nik azt tudja, hogy eddig is é-
tem kiki csudállya, Ennek, ugy-
mond, a' mint vagyon Ő dolga, Le-
hetetlen hogy senki szabadítsa.

De mind ennyi sok háboruim-
ban is, Erzi lelkem hogy remé-
ség kiűl-is, Csudaképpen még
ki-mentesz végre-is, Noha nem
latom most edgy csep modgyár-
Az

Azért ez lelkem érzette sok jó-
dat, Ne halogasd meg-szabaditá-
sodot, Mert ha el-vezek-is Uram
mi hasznod? Azzal ugyan nem
őregből hatalmad.

De ha meg-mentés ez jók kö-
vetkeznek, Edgyik ez, hog'mind
holtomig dicsérlek, Másik meg ez
hogy azok-is meg-térnek. Kik
segedelmedről kecségbe estek.

Terjedd ki hát fényes orczád
világát, Szárazd azzal szemeim
nedves voltát, Mert csak te fé-
nyed firalmat szárazíthatsz, Bubol
menthet, jora mindent fordíthatsz.

Nabugodonozott hét észrendő-
re, Vived ismét királyi felségére,
Meg-szánván izemedet vetéd sze-
gényre, Azért tekénts reám-is ily
veszetre.

Kiért velem edgyütt földi ke-
rlekség, Dicsér téged ő mennyel
nagy felség, Velzendőnek ki
D vagy

vagy igaz segítség, Dicsőítséged-
del rakva mind föld s' mind ég.

M A S.

Hymnus 11. ad Deum Filium pro-
impetranda militari vir:

A, Szent Háromságnak, Kinek
imádkoznak, Jesus másod
személlye, Régi vitézeknek Rop-
pant seregeknek, Győzhetetlen
Istene, Te nozzád kiáltok, Ki ka-
tonád vagyok, Vigy kérlek vitéz-
ségre.

Régenten Dávidot, Jah mellől
a' pástort, Vid királyi felségre,
Midőn Goliáttal, A' nagy Oriáttal
Meg víva szemtől szembe, Ki
reménységellen, Csudálatos-kép-
pen, Adál neki kezébe.

Jo Machabeusnak, Jeffténak,
Sámsonnak Gedeonnak, Juditnak
Eset bátorságot, Adál diadalmoz-
Hogy vitéztől járnának, Midőn
benned bizván, Hadnagyságot
után

után, Szerencsét próbálnak.

Most-is vívőeknek, Te vagy
bátor szívek, Kik veled dicseked-
nek, De a' kevélyeknek, Kik más-
sal kérkednek, Csak szégyen val-
lás helyek, Mert kit te nem se-
gélsz, Szíve, esze el-vész, Hátat
ad ellenségek.

A' te nagy nevedben, En-is most
Istenem költőm-fel szablyámat
Sok jó szerencsét, Várokat csak
terölled, S' vívőzlő sok szép jókat,
Mert nem fizetésért, sem gazdag
prédáért, Járom, tudod, utamat

Hanem szent nevedért, S' a' sép-
tisítségért, Melyben megkül-
bitél, Noha nem méltatlan, Mert
rut és számtalan, Bűnömért rám
gerjettél, De kérlek felejcs. el,
Udák vétkeimet, Lám már elég-
gé vertél.

Te vagy szál kopiam, Te vagy
eles szablyám, Jo lovam hamarsá-

ga, Elmémnek vezére. Karjaim
ereje, En szívem bátorsága. Biz-
ván szent nevedbe, Megyek örö-
vendezve, Bátran káromloidra.

Csak te reád báltam, Eletemet
Uram, Valamely helyen járok, Bátor-
ságot, eszet, sok jó szerencsét
ket, Csak jóvoltodból várok, Or-
czárol i öröld-el, Szép vitézségek-
kel, Szégyent, kit még-is vallok.

Hogy vidám orczával, Szép bá-
ládással, En fel magasztaljalak.
E' széles villágnak, Tegyed hadna-
gyomnak, Örömmel kiáltsalak.
Vérrel festet szablyát, Kit adsz ol-
lyacóknak, Kik záfod alatt járnak.

M A S

*Himnus ad spiritum S. pro felici
Conjugio.*

A'Szent Háromságnak harmadik személye, Szeretlemnek
Isten szerént gerjesztője, A' jó
házasságnak ki vagy bölcs szer-
zője

zódj. Szívek szentelődj.

Szent Lélek Ur Isten, te ki jókat osztasz, Meg-keferezteket Ősimmal látogatás, Félélmcs szívket bátorsággal áldasz, Siralmast vigasztalsz.

Régi szentek házasságát te szerzetted, Az én szívemet-is csak te ébresztetted, Egy árva bűp szűzhöz mostan gerjesztetted, Brnem engedted.

Könyörgők tenéked hogy bentely-meg engém, Tulajdon templomod hogy lehessen lelke, Szepelő nélkül tiszta legyen én életem, Lakozzál te beennem.

Add-meg azt istársul énnékem boldogul, A'kit mostan kérek tőled én Uramtul. Hadd vehessék bucsut immár bánatimtul, Legyek vig ezentul.

Aldgy-meg mind kettőket igaz szerelemmel. Kétség, és ver-

sengés közzülünk veszfzen-el,
Eliynk csendeséggel.

Te régulád szerént hogy igaz-
zán élvén, Hozzánk tartozókkal
imádgunk dicsérvén, Téged vi-
gasztalo Szent Lélek Ur Isten,
Mind örökké Amen.

M A S.

*Lelkem mint Noe galambja,
Magát ép hitivel adja.*

Ségély-meg engemet én édes
Istenem, Reméntelességben
ne hadgy el-filylednem, Im min-
den el-hagyott: Niacsén hová len-
nem, Nem tudok mit tennem.

Sok nyavalya miatt apadott hi-
temet, Most többíts-meg bennem
segélvén engemet, Kit e' világ
utál esufolván engemet, Veszett
életemet.

Mind

Mint galamb mely Noe bárkájából repült, Nagy víz özön miatt meg bárkára került, Szájában ágat hozván, meg teteléreült, Ki zöld ággal ujjult.

Szintén így most lelkem ő nagy inségében. Meg te rád került kételességébe, Noha elhagyott volt: most reménletében, Rád szállott hitben.

Uj könyörgést hozott néked új ág helyett, Ki jó reménységgel virágzott, zöldellett, S' adgya ő magát-is kezében e' mellett, Így vár bárkád felett.

Mint egy nagy bárkában vedd bé azért szegént, Jó áldomásokban fogadásod szerént, Hogy a' kétség miatt el ne hagyjon megént, Téged szentségesként.

Kiből Uram néked de mi hasznod lenne? Ha a' kétség miatt ő

B A L A S S A

szóra menne, Lám már meg-vál-
tottad hogy ne égae benne, Sőt
jót érdemlene.

Régen egy galambot ha Noe
meg tartott, Hát hogy haduál en-
gem, kit Fiad meg-váltott, Kite-
ged keservesen régen kiáltott,
Szíve szerént áldott.

Segély azért engem kegyelmes
Isténem, Eörvény fenekére ne-
hagy alá mennem, Kiért a' míg
élek kész vagyok hű leonem,
Nagy háládást tennem, Szent os-
ved dicsérnem.

M A S.

Ex Psalms 42.

Mint a' szomju szarvas kit va-
dasz rettentett. Hegyeken
völgyeken széllyel mind kerge-
zett, Rl. léh, s' alig vehet szegény
lélegzetet. Keres kút fejeket.

Ugy keres Ur Isten lelkem most
tégedet. Szerte mint kiáltván a'
te szent

te szent nevedet, Szabadulására
hogy onts kegyelmedet, Mint for-
rás fejedet.

Erelem mert nincsen fohászko-
dás nélkül, Ítalom csak méreg
keferrő könyvemtől, Midőn illy
szót hallok én ellenségemtől, Ki-
ben lelkem el-hűl.

Mond: Te számkivetett, nya-
valyás meg omlott, Amaz remén-
ített Istened most holon: Tőled
immár régen talám el-hasonlott,
Hogy vagy illyen romlott.

Melly szó csak meg nem űl
nagy szégyenletemben, Hogy ke-
vély ellenség azt veti szemembe,
Kinn el-kelekedem, s' ottan jut e-
szembe, Mint éltém helyembe.

Midőn nagy fereggel, zengés-
sel bongással, Templomodba mé-
tem szentelő áldással, Szólatén az
ajtódig sok szép hangosággal, Oly
nagy méltósággal.

De te mindazáltal szomjulek-
kem ne fély, Sőt régi Vradban
minden ellen remély, Bizván ke-
gyelmében, hídgy és csendessen
ély, Gonoszhozzá ne vély.

Mert még meg-éríti régi sze-
reacsédet, Melyben virágoztál
jokkal ugytégedet, Tél után ta-
vasszal mint a' szép kerteket,
Meg-áldgya fejedet.

Kiért mondasz te-is néki dicsi-
retet, Mint egy főlemille sok szép
énekeket, Ambár szenvedgyek
hát érte mindeneket, Nyelleyek
but és mérget.

Csák légyen korosként lelké-
vel mellettem, Hogy fájdalmam
miatt ne veszfzen életem, Mint
Jordán és Hermon fogyhatatlan
hitem, Légyen erős lelkem.

Mert ha tenger busul parancso-
lattyára, Hát rám-is ő ereszt bűt
bűnös fiára, Támolzkodom azért
jo aka-

E N E K I

Joakarattýára, Mint Atyám karjára.

Főképpen hogy tudom, már
hogy nem sokára, Meg-könyö-
ről rajtam az boszuságára, A'ki járt
életem vesztére, s' kárára Szégyen-
vallására.

Kiért áldom Őtet erős köszik.
lámat, Csak ne hadgya fogyni-el
bizodalمامot, Mikor boldontás-
zal gyujtyák nyavalyámot, Mint
olajjal langot.

Mondok: Csak ne, kérdjék
hogy hol én Istenem? Mert mér-
gembé akkor nem tudok mit ten-
nem, Hogy azzal terjesztik keser-
venet beennem, Kész volnék holt
lennem.

No Azért el-bágyatt lelkem te
ne busuly, Buzgo imádsággal sőt
Uradra boruly, Erős reménsséggel
csak Ő hozzá szoruly, Tőle el-ne
forduly.

M A S.

Bujdosomak való ének.

Pusz

P Ufzában sídókat vezérlő
Isten, Ki előtők mentél tűz-
oszlop képen, Igértet földérvé-
zérelvén szépen, Kalauzzok vol-
tál minden szerencséken.

Te attál csillagot ama' Mágus-
fóknak, Vezérül is Angyalt itti-
Tobiásnak, Herodes elő- fura-
Szűz Máriának, Te voltál vezér-
minden szarándoknak.

Könyörgők, nékem is hog-
légy már vezérem, Mertim bu-
dosoi űz nagy bu, és szemérem-
E, Istenem ebben ne veszízen-
vérem, Bőrizz-meg gonosz-
Felségedet kérem.

Epics-fel elmémet a' jó bölcsé-
séggel, Szívemet peniglen hitte-
reménységgel, Bujdosó fejemet re-
redelmességgel, s' te attad lelke-
met buzgó könyörgéssel.

Jártomban, költőmben hog-
csak rád nézek, Bumban, örö-
men-

membem reád figyelmezzek, Jo-
gonosz kerencsét csendessen visel-
lyek, Soha semmi helyen el ne fe-
lejtselek.

Hogy bujdosásom ideje tőlté u-
rán, En édes hazámban térjek is-
mét vigan, Mind azokat jo eges-
ségben találván, A' kik izomor-
kodnak én tőlem bucsuzván,

En édes hazámból való ki men-
temben, Szent Mihály nap előtt va-
la harmad hétben, A' más fél ezer-
ben es nyolczvan kilenczben, Az
ó szerént szerzem ezt illyen
éneken. M A S.

*Valedicit Patria, amicis, usque om-
nibus qua habuit carissima.*

O H én édes hazám te szép
Magyar-ország, Ki kerelt-
tyénségnek viseled pálsat, Vilel sz-
pogány vérrel festett éles szablyát,
Vitez! Ő oskolat! Im már Isten-
hozzád.

Egriek

Egriek vitézek, Végeknek tő-
kőri, Kiknek vitézségét minden
föld viléli, Régi vitézekhez dol-
gotokat veri. Istennek ajánlva le-
gyetek immár ti.

Ti is Ráro szárnyon járo hamar-
lovak, A' kiknek bárokon a' jo
vitéz iffiak, Gyakorta kergetnek,
s' hol peng szaladnak, Adasék
egészség már mindnyájatoknak.

Fényes sok szép szer szám vitéz-
lő nagy szépség, Katona talál-
mány, uj forma, ékecség, Seregbe
tündöklő és fénlő fűfűcség, Es-
tőlem, s' Istenőli legyen már bé-
kecség.

Sok jo vitéz legény kiker fel-
emelttem, Kikkel sok jot ötettem,
tarítottam, s' nevelttem, Maradgyon
nálatok jo emlékezetem, Jusztos
eszetekben jo tétetőről nevem.

Vitéz proba helye ki-terjet fű-
mező, Fákka, kőszíklákkal bő-

vőrs hegy, völgy, erdő, Kit a' sok
csata jár, s' jó szerencse leső, Le-
gye Iste hozzád sok vitéz legelő.

Igaz atyámfia, s' meg-bítt jó ba-
rátim, Kiknél nyilván vadnak ke-
serves bánatom, Ti jutván esembe
hulnak sok kőayvaim, Már Isten
hozzátok jó vitéz rokonim.

Ti pedig szerzettem átkozott
sok versek, Busál kik egyebet né-
kem nem nyertetek, Tűzbé mind
sejenként égjétek, vészétek, Mert
haszontalanok, jot nem érdemle-
tek.

M A 3.

*Ezt a' Psalmust a' Béza verseitől
fordította, csak halála előtt való
betegségében.*

VEgetlen irgalma, O te nagy
hatalma Isten, légy már ke-
gyelmes, Őacs-ki mindenestül,
jodot rám kebledből. Mert la-
melly veszedelmes, Bűnöm miatt
lelkem, Melly titkon rág engem,
Mert nagy sebbel sérelmes.

Mosd el rólam immár, Kitér
 nem allg vár, Mosd el bűnöm ru-
 ságát, Egygyűtt a' rut hirtel, Min-
 rut bűzt erýezd-el, Fertelmén
 bűdös izagát. Esmérem bűnöm
 Kiért nap engemet, Rettent m-
 tatván magár.

Csak neked vétkeztem, Bűn-
 ellened töttem, O kegyelmes U-
 Isten! Kitér semmi ravaszság, Nem
 csalhat, Alnokság, Rejtve előttem
 nincsen, Mert a' nagy kék égből.
 Mint királyi székéből, Latoz m-
 mivel minden.

Há érdemem ízerint, Reám
 eresztész kint, Veszek! Jaj hová
 legyek? Ha tellyes éltemben
 Bűnt töttem mindenben, Bizony
 pokolra megyek, Mert még létem
 előtt, Testem meg-förtözött, Oh
 Istenem már medgyek?

Engem mert vétkével, Anyám
 éltetett-el, Méhében hogy hordoz-
 zott,

zot Vétket pedig te bánfz, igazt
szeretzs' kívánfz, Ki tisztá szívét
hozott, Hogy életre adál, Azon-
nal oktatál, Mint érteném tikkodót.

En rút báládatlan, Azert fogha-
tatlan Isten hozzád kiáltok, Tis-
tits Isópoddal, Irgalmafságoddal,
Mert lá ki nagy kint vallok, Hog'
undok vétkeemből. Meg tisztulván
belől, Légyek sebb' hogy sem
vagyok.

Légyek fejebb bonál, Öröm
mondásoddal, tölts bé az én fű-
lemet. Vigasztald lelkemet, Küld-
vén örömödet, Ne szárazd ki ve-
lőmet, Csontombul bánattal: Ne
nézz rám haraggal, Mosd-el in-
kább vétkeimet.

Teremtis ismét benné, Terem-
tő Istenem, Tisztá szívét kegyes-
sen, Fud belém ismét, Hogy
nagy bive birt, Lelkem igazi
sereffen, Engem romlot segént,

Rosz érdemem szerént, Haragod
el ne vessen.

Ne fosz-meg Lelkedtől, Sőt
ldvefélegemtől, Mondgy Örömet
már nékem, Szentelő Lelkeddél,
Hadd éppüllyőn még fel, Mint az
előtt bus lelkem, Hogy sok téve-
lyedtek, Te hozzád térjenek, Kö-
vetvén bizvási engem

A' kővér áldozat, Jo kedver
nem hozhat, Jo tudom, Uram,
néked, Mert ha az kellene, Örö-
met tisztelne, Bus fejem azzal té-
ged, Töredelmes izivel, Buzgó
könyörgéssel, Beszéllem azért
néked,

Imé ki-oldoztam, S' te elődbe
hoztam, Fene ette sebemet, Ki
csak te gyógyíthatsz, Eletre for-
díthatsz, Szánd keserves fejemet,
Bűneim kinyával, Testem fájdal-
mával, Ne gyötörd életemet.

Ha éléd nem hadiad, Sőt hoz-
zád

zád fogadtad, Tehát mostan se,
hadd-el, Jo voltodbol szegént, Jo
szokásod szerént, Sion-falát tá-
mazd-fel, Hogy mint áldozatot,
Adgyak ugy hálákor, Ki néked
leg-inkáb kell.

M A S.

*Fragmentum Cantionis cuiusdam
ad Deum Opt. Max.*

Mert ki meg-tér, kegyelmet
kér, jovoltához nem fér,
Hogy azt ő el hadgya, Mindent
meg-nyér, Ki szolni mér, Néki
szent Piáért, Fia maga mondgya,
Mennyen fellyül ér Irgalma, ki
mér Annak, ki őtet féli és várja,
Flúbul folyt vér, nekem elég bér,
Hogy bűnömért nem vét kárho-
zatra.

A' meg irt vitéz Ur, Istenei En-
kinek vége.

Az

*Jo emlékezetű, Istenben id-
vességesen nyugvó.*

NEHAI NEMES ES
NEMZETES

RIMAI JANOS-
NAK.

Istenes éneki követ-
keznek.

Oven. in lib. uno Epigram-
matum.

Solis ut in solo motu constantia constet,

Constans Virtuti vis in agendo si-
ta est.

Miként a' Sóp Napnak szűnet-
len folyása,

Jelenti hogy legyen álbírátsága.
Igy hol gyökeret vert a' Virtus
zöld fája,

Kegyes munkák által magát ki-
mutatja.

E L S Ő.

Tűkőrex: nézz ebben bűnös,
Hogy kárhozatban ne légy ő.

Könyörűly én rajtam, Ur
Ísten, s' irgalmazz, Lel-
kemért meg-ruult, s'
e örül nőtte bűn s' gaz,
Majd a' kárhozat-is rajtam el-ha-
talmaz, Sokságu irgalmad ha meg-
nem oltalmaz.

Lelki fekély ellen csak te vagy
jo orvos, Mely tűze fűsttől én
lelkem-is kormos, Bűnömnek
szennvéből azért engem ki-mos,
Tisztíts vétkemből, ne legyek
ily piszmos.

Erzem és ismérnem hogy nagy
leokságom, Elöttem áll bűnöm
stett gonofzságom, Mely miatt
el veszett kedvem s' vigaságom,
Szellelre itatra fűncsen kívánságom.
Nem csak a' bűnömre vétkem
enyve

enyve ragatt, Belől bélemre-is de-
rűt mérge fakat, Nincsen oly rész
bennem melyre rőh nem akatt, S'
e' miatt valo bum éjjel nappal fag-
gat.

Bűn féltkébe penig még ak-
kor akadtam, Mikor én anyám-
nak méhében fogottam, Első ré-
jel edgyűtt a' bűnt szoptam, nyal-
tam, Onnan valo magból bűnre-
igy ágaztam:

Te bölcsességednek útain visel-
tél, Es titkaid között oktattál, ne-
veltél: De ki-tévelyetnek im az
okból leltél, Es az ítéletben en-
gemet meg-győztél.

Tenéked vétkeztem, ellen
rők gonoszt, Mely most szen-
gemben és érdemben fo-
juralmul béremben őrdős
poklot oszt, Fejemről I-
vond-le ezt a' rút kólt.

Ne kiméld én tőlem

nak irét, Szitad-kilkelkennek az
 halgennyet, űhet Halhalsák má-
 fók-is használható hírt, Kikre
 pokol és bűn vonta nyílás ijjer.

Isoppal hints engem, s' tisztu-
 lást úgy vészek, Belől Lelkessel
 rost, s' honál fejérb lések, E-
 lözz-reg kedveddel, miglen el-
 nem vészek, Melyről Örömem-
 ben néked áldást tések.

Te bölcseségednek utára emet-
 té, Es titkaid közöt oktatál ne-
 velél, De ki-tévelyetnek im azok-
 ba lelé, Es az ítéletben enge-
 met meg-győzél.

Mint ne győzhetne-is igaz íté-
 sed, Hol semmi mentséget nem
 lek ellened, Könyörgők inkább
 előzz-on-meg kedved, Mert
 igalmaddal híres közünek

én hallásomnak vig örö-
 st, Hadd romlott tagaim
 vegye-

E N E K I.

O Ki kéión futok lelkem or-
 vosához, Ki bizonyos íre-
 nyuit gyógyításához. Sok eskü-
 véssel is kötö magát ahhoz, Hogy
 minden órában kész orvoslásához,
 Szemem fényében tőt kis szál-
 kát, avagy port, Kicsiny ideig-is
 nem szenvedhetem ott, Lelke-
 men peniglen rut fekély fokadott,
 S' arra nem sül elmém, joban olly
 akadott.

Eletek Istentől el-távozott, s'
 hódult, Bolygó rühes juh kint, ki
 puztára szorult, Mint havi vér ru-
 ha igazságom olly rut, Erdemem-
 nek roham az gyapja-is el-hult.

Nagy restségem még- Istanya-
 sággal terhel, Noha szegény lel-
 kem csak meg nem hal ebel, Rut
 kárhozatnak-is maradt bennem
 hely, Csak az Isten keze szakas-
 hat tőle-el.

Christus igaz pásztor Istennek
 szent

szent Fia, Jubod sereginek te ro-
 dod hány béja, Kilenczvenki-
 lencznek vallyon századikja.
 Nemde én vagyoké, mentül ro-
 szabbikja.?

Egyedül csak te vagy ki en-
 gem szegént kínos, romlott mi-
 voltomban kedvedtől el sem hán-
 sebeimmel mint hű Samaritánus
 bán, Idvezültnek lenni kegyel-
 medből kíván.

Engedgy bűneimből igaz ki-
 fordulást, S' azoknak rutságán-
 szivemben pirulást, Hogy mikor
 el-érem e'világi vallást, Nyerhesse
 el lelkem a' szép bódogulást.

M A S .

Hazegőssz-is Uram, de te benned
 bízom.

Bűnemből tisztitván, kegyelmed-
 ben bízom.

O Kegyelmes Isten nézz szí-
 penreám nyavalyáma, Ter-
 lezd-

